

Старий поет

Богдан Рубчак

Колами спогади білі
у сіті марив жаских.
Заховані в чорному зіллі,
в'ються вовчі стежки.

Схрещуються на скронях
сліди непростених ніг.
На скам'янілих долонях
бачиш далеч доріг.

Хоч бурі обличчя зрили,
бо ж риють обличчя брил, —
у плечах твоїх похилих
збережені стигми крил.